

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πέμπτον ἀριμόυνητες χρόνον
την κλεινήν αϊκρόμεν γην τών Παρθωνών.

Χλιμα κι' ένιακόσα δέκα
κι' έλα τὰ σαβρά πελέκα.

Τών έδων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εσθείας πρός έμέ.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—δεν τ'ω φράγκα είναι μό νο.
Γιά τὰ ένα δυμας μέση—δέκα φράγκα και' σ'ό χέρι.

Δεκάτ' Ιουλίου,
και φλόγες ήλιου.

Ποόντες χλιμα κι' έκατό κι' είκοσικατό συγχρόνως,
γιά καινούριας εκλογαίς σκούζει κάθε φαμφερών.

**Εκλογαίς Ρωμηών καινούριας
και γιά νέους άνδρας φαύραξας.**

Φ.— Νέφερες τί χαρά
την έχω, μουκαρά.
Μούρχεται να πήθω
κι' έλο να τραγουδά.

Π.— Κάθε χαρά βεβαίως πάντα καιλοκαρδίσει...
Μά δεν μωσ λές αλλήθεια τώση χαρά γιαντί;
Φ.— Τό τυρινό μας χάλει τίποτε καρδιά ζηταί.

Τό τυρινό μας χάλει
δέν μας ζηταί καθιρό,
και πόνο και θυμό,
κι' έλο σκυπό κεφάλι.

Αυτό ζηταί βαρέλια
μέ Βάκχους τυρινοί,
και έσπλωμα σ' αμπίλιμα
μαζι με λαιληγρό.

Αυτό θέλει, πατριώτη,
κάθε τόσο φαγοπότι
'οτης γνωσταίς της' Αλυσταίς
μέ μισόγυμνας Σιλφιδας.

Αυτό θέλει να γλεντά
μέ λαγοποτα κι' όκαρινα,
και σε κάθε μπαλαρινα
να φωνάζη: γιά! μπουρντά.

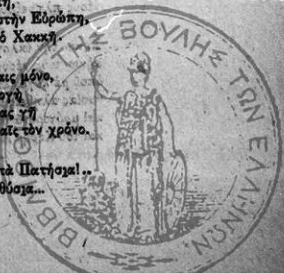
Αυτό θέλει μόνο λήθρου,
θέλει ρήτορας φληνάρους,
και τραγόποδας Σατύρους
μέ κοουσίς εις τούς κροτάφους.

Αυτό θέλει μόνο τούερα
σε τραπέζια να γυρνά,
κι' Αφροδίτη σταπανώτερα
τούς γλεντιέδες να κερνά.

Αυτό θέλει χαροκόπι,
αυτό θέλει μουσική,
γιά να σκάσουν σ'την Εύρώπη,
γιά να σκάσει κι' ό Χανκί.

Αυτό θέλει κάλπαις μόνο,
αυτό θέλει κι' εκλογή
'στην ελευθερία μας γη
δρό και τρείς φοραίς τόν χρόνο.

"Όχι φυχή μου 'οτα Πατήση!..
Ξεφαντώματα, μεθύσιμα...

ὄχι· και φέρε,ταβερνώδη,
μὲς' ἀπὸ τὸ γραμμάτι.

Αὐτὸ θέλει συγγήσιος και κοιδόνταις' ὅτ' Χαυτατα
ποδὲ ἀξίει νάβωγ τῶρα προκομιμὸς πατριώτης,
αὐτὸ θέλει Συντεχνίας,αὐτὸ θέλει Σωματεία,
νὰ συνέρχονται νὰ λένε γὰρ πληρεξουσίουσ πρώτης.

Αὐτὸ θέλει γρατροσόφρα
γὰρ τὴν ἐκλογὴ τὴν φόρμα,
ποῦ νὰ σκάουσι και' ὀτὴ Σόφρα.

Αὐτὸ γυρεύει κάρδιωμα και φουσκωτὸ τουλοῦμι,
θέλει θυσίαν καθενὸς ὑπὲρ θεσμῶν τιμῶν,
ὃ δὲ Παναγιωτέπουλος νὰ λέη' ὅτ' ἄραγούμη
γὰ' αὐτὴν τὴν ἐκκαθάρισι τῶν Πανεισητημῶν.

Τοῦτο μὲ κάνει νὰ πηθῶ
κί' ἄλημερις νὰ τραγουθῶ:
γὰρ δὲς καιρό,ποῦ εἰάλεξαν οἱ τῶν γραμμάτων φέροι
νὰ κάνουν τῶν Καθηγητῶν τὸν κόσμο νὰ κρεπάρη.

Γὰρ δὲς καιρό,ποῦ θέλουσι νὰ γίνουσι ἀπηνεῖς,
μῆσα ὁ αὐτὴ τὴν λαύρα, μῆσα ὁ αὐτὴ τὴν ζέστη,
κί' ὁ τῆς Αἰγιαλείας ὡς εἶδος' Ἐριννὸς
νὰ τοὺς καταδιώκη καθὼς και τὸν' Ὀρέστη.

Πῶς μὲ μοῦτρο θέλεις,βλάκα,νὰ μὴν εἶμαι χαρωπὸ
και πῶς θέλεις νὰ μὴν φάλο μὲ χαρούμενο σκοπὸ,
ὅταν ἐρχεται' ὅτ' ἄν νοῦ μου πῶς ἀπλῶς και χάρην γούστου
' ὀτῆς ὀκτὸ μηνὸς Αὐγούστου
θάρχωμ' ἐκλογαῖς μεγάλας,
ποῦ δὲν θάναι ὀάν τῆς ἄλλαις;

Π.—Κί' ἐγὼ τὼχα λημονήσαι και δὲν' ἤπαρα χαμπαρακί
πῶς μᾶς προσκαλοῦν' ὀτῆς κάλπαις...
Φ.— Λοιπὸν ἔφωνα,στενοβράκη,
κί' ἔνδυνάμωσι τὸν νοῦ σου και τὸ ὀσμά σου τόκνῶ...
Π.—Μήπως βλέπης φῶς κανένα μὲς' ὀτὸ σκότος τὸ πικνὸ;

Φ.— Βλέπω ὀάν κολοφωτῶ,βλέπω ὀάν πυγολαμπίζα
μὲς' ὀτῆς κάλπαις τὴν ὀπή,
και φωνάζω' ὀτῆν πατριδα
νὰ μὴν εἶναι ὀκυθρωπὴ.

Βλέπω τὸ φῶς τῆς ἐκλογῆς,βλέπω τοὺς νέους μύστας,
ἔφωνα νὰ ζωντανέφωμε τὴν ἐκλογὴ τῆς νόστας,
ποῦ παρ' ἔλπειθα δυνατὸ
μᾶς ἔφερε ρουχαλιτὸ.

Σήκω τὴν ἐκλογὴ νὰ ζωηρέφωμε,
νὰ προῖμοι μᾶ χαρὰ και νὰ χροῖφωμε,
ὀὲ κάλπαις και μουνι' οὔραις νὰ τρωφῶμε,
νέους πληρεξουσίουσ νὰ φηφῶμε.

Σήκω τὴν ἐκλογὴ νὰ ξενυστάξωμε,
σήκω τοὺς νέους ἄνδρας νὰ κορτάξωμε,
ὀποῦ μὲ λόγον ἕκατος ὀτοιμῶλον
θυσίας ἀληθεῖς θὰ προσενέγη,
και μούτσουνα θὰ τρίφουσι ἀλλοφύλου
και τοῦ Κερμ' Ἄγα τοῦ παζ' ἐξέγχη.

Σήκω νὰ ἔγῃ τοὺς ἄνδρας τῆς νιῆς ὀτοιμῶλας
συλλέγοντας τὰ τέσσα τοὺ παραλθόντες ράκη,
σῆκω νὰ ἔγῃ ἔμπρὸς σου τὸν Τζῶρτζη τῆς Ἀγγιλίας,
τὸν Τζῶρτζη τὸν δικὸ μας,μὰ και τὸν Δημητράκη.

Ὁ πατρις' Ἑλλὰς νιαγιάντα,
και προσβάλλουσι ἐκ τῆς πῆλης
ἄνδρες νίει κατὰ πάντα,
Κόντες ἄφογος και' Πάλλη.

Τοῦτοι καλῶσι και νίει
μᾶς' ὀτῆν ἐκλογῶν τὸ ρεῦμα,
και μ' ἔκαινοῦσι πάλιν πνίει
νέον ζωηφόρον πνεῦμα.

Σήκω,Περικλῆ κανάγχα,
κί' ἄς μὴ ὀὲ χαυνὸν' ἢ ζέστη...
ὀ μὴν πάει' ὀτῆν Μπατάγχα,
ὀ δὲ κᾶει' ὀτὸ Τρίστῶ.

Τὸ γένος ἔξ' ἀλλέξεται,
βλέπει χροσῆν αἰθρίαν,
και προσανατολιζεται
' ὀτῆν νέαν δυσανθρίαν.

Μ' ἔλαγῖς ὀ Κόντε Τζῶρτζης και μὲ κλαδῶ βηγῶν
ὀ ἄρκα φωνάει λᾶγχα
μῆς' ἀπὸ τὴν Μπατάγχα,
φορμὲ ὀδὸ μπαταγῶν.

Ὁδὸ μπαταγῶν φορμὲ
γὰρ νέουσι ὀάν κί' ἔμῃ.
Μαροῦν μαροῦν,ὀ μᾶς' ἀμί,
νέων ἄνδρῶν νέα χυμῶ.

Και ὀ,Ραλλᾶκη μουλαβῆ
τῆς ἐκλογῆς τὰ γέρα,
ζῶρη γὰρ κωλῶρη ἐτ' ἄρθε,
τῆς δόξης φῶν' ἡμέρα.

Και λένε μῆς' ὀτῆν Βενετιᾶ,τὴν γῆν τῶν μούστριων,
μῆσα ὀὲ μία γόνδολα ὀ' ἔκεινο τὸ κανάλι,
πῶς θὰ γενῆ συνέντευξις τῶν δὲδὸ Καγκκαλαρίων,
τοῦ Θεοτόκη Δηλαδῆ και τοῦ ξανθοῦ τοῦ Πάλλη.

Κί' ἔνθ θὰ βγάξῃ κᾶποιος φωνάει ὀ γονδῶλιμορ
ἔκεινοι γὰρ τὴν ἐκλογὴ θὰ λέν' ἰθακασίαις,
κί' ὀπὸ τὸν πικλὸν τῆς νυκτὸς κί' ἔνθ μῆσφ τῆς αἰγῆς
θὰ λένε γὰρ συνδυασμοῦσ μικτοῦσ τε κί' ἄμμετις.

Και' ὀτῆν Πιάτοσ τοῦ Σάν Μάρκο ὀάν ἰδοῦν τὰ περιστέρια
τῶν διάσπῃον τὸν ἄνδρα τῆς ἀφόγῃ τῆς εἰρήνης,
θὰ πετάξουσι' στοὺς ὀμοῦσ τοῦ Κορρηῆτη και τὰ χέρια
μὲ χρουσις ἔλαγῖς κλωνάρι,ποῦναι ὀμῶδολον γαλιήνης.

Ἵως κυττάγουσι Δόγηδων καλᾶτῃ ἐξοπιμῆνα
μὲ μάτχα διακροσιμῆνα,
Ἵως οἱε τράναισι γαλιέρια κί' ὀὲ δὲ τῶν νὰ φωνάξουσι,
Ἵως ἔμπρὸς τῶν βρυχηθῶν φευδολεστώντων ὀτόματα,
Ἵως κί' ἔκει' ὀτῆν γέφυραν τῶν στεναγμῶν στενάξουσι
γὰρ τὰ φρικτὰ μαρτύρια,ποῦ ἄρῶθησαν τὰ κόμματα.

Σεβάζομαι Πανεπιστημίου τρομον προξενού θηλείου.

Ίσως να περπατήσουμε και σ' ένα κι' άλλο πάρκο
και σ' το κωδωνοστάσιον ν' ανέθουσι το Σάν-Μάρκο,
και τίποτε παράξενον να κρούσουν εξ' Ιταλίου
γιγαντιαίων κωδωνα πολυμικροῦ κινδύνου.

Θά κυττάξῃ κάθε Δόξης
τοὺς ἀπόβους ἐν ἀπόβους,
θὰ τοὺς ἐλέπουν Μεγιστάνους,
Βενετοζάνοι, Βενετοζάνους,
κι' ἂν ὁ Ράλλης ἀγρεύῃ και τὸν πιάσῃ τὸ μπουρί,
θὰ γενοῦν λεόντων μούτρα σὰν Βενέτικο φλουρί.

Π.—Τοὺς νέους ἀνδρας χαίρετ' αὖ... τοὺς παλαιούς σωτήρας
νέους τοὺς βλέπω πάλι,
τὸν Τζώρτζη τῆς Κερκυράς,
τὸν Ἀθηναῖον τὸν Ράλλη.

Γιὰ νέους ἀνδρας χαίρετ' αὖ με τὸ παλῆθ' ἔθολι μου
τοὺς Ἰθους, Πανταλάκη μου, τοὺς Ἰθους, Πανταλή μου.
Κι' ἔγω γιὰ νέα σύμβολα σπρώχνω τὰ καλῆ,
τοῦ Ράλλη τὸν Κορδοναροῦ, τοῦ Κόντε τὴν Ἑλλά.

Τῆς Ἑλλάς και τὰ Κορδόνια
μεγαλόνια, κουφαλιδόνια.
Ἄνδρες νέοι, νέοι χρόνια,
ξανακάνω μὴ θελεῖτε
δυνατὴ με τὸ Κορδόνι,
και κρεμεσοῦμαι σ' τὴν Ἑλλά.

Εἰς τὴν Σταμποῦλ Συνέλευσις ἱεραρχῶν μεγάλων,
ἀλλὰ κι' ἐδῶ Συνέλευσις ἐδγλῶττων παπαγάλων.
Εἰς τὴν Σταμποῦλ Συνέλευσις και τόλμης κι' ἐρωστίας
ὕπερ διαπολιτῆσεως κάθε θεωροῦ κι' ἔστιαι,
ἀλλὰ κι' ἐδῶ Συνέλευσις ἐκ τῶν σπουδαιοτάτων
ὕπερ τῆς ἐπιδασεως πατριωτῶν χορηγῶτων.

Ἔξω χωρὶς νὰ σκίζονται τοῦ Τούρκου τὴν λεπίδα
τρανὰ συλλαλητήρια γιὰ πίστι, γιὰ πατριῶτα.
Κι' ἐδῶ συλλαλητήρια μόνο γιὰ τὸ σφαιρίδιο
και πῶς ἀπὸ τὰ πλῆθια καὶ θὰ πάρουμε μερίδιο.

Φ.— Ἐκλογῶν και πάλι μίθῃ,
και τὸ δάνειον εὐρήθῃ.
Κτόπη, βλάμη, τὸ λαγοῦτο...
πῶς τὸ ἐρήκαμε και τοῦτο.

Ὁ Δραγοῦμης τραλαῖα
τὰ κατὰφερο καλά.
Τέλος πάντων ὑπεγράφη,
τώρα τρέχει τὸ χροσάφι,
και κυττάξω τὴν μουφλοῦσα, ποὺ θὰν εἶναι σ' τὰ καλά της,
γελαστή καὶ ξερογλείφῃ τὰ μεγάλα δάκτυλά της.

Π.— Νάτοί εὐθαίνει τὸ σκασιμένο... νὰ τὸ τρεῖς εὐλογητό...
μας τόνουσι νέα χάπια,
και φωνὴ φωνάζει κάποιος:

Ἦτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων, και σ' τὸ δάνειον αὐτό.

Νάτοί... βαρεῖτε τὰ βιολιά,
βαρεῖτε τὰ σαντούρια...
κληροσ' ἑλλείματα καλῆ
γιὰ νὰ γενοῦν καινούρια.

Χαίρει καθεμὰ ψυχῇ,
καθεμὰ δάνειον...
ἀνδρῶν νέον ἐποχῇ,
μὰ και νέα δάνεια.

Φ.— Κάτι καινούριο γίνεται μὲς σ' τῶν Ρωμηθῶν τὴν σφαιρίδα,
μία νεότερη πλημμυρεῖ τὸ κράτος πέρα πέρα,

κι' ἐνῆς τῆς Ἀνορθώσεως δουλεύει τὸ φαλλίδι
ροπαλοφόρος κ' ὑπέθεσαν καὶ τὸν Γαβριηλὴν
ἐν μέσῳ πρωτεύουσιν
κι' ἐν ἀγορῇ κληθούσιν,
καὶ τούτο, Περικλέε μου, μὲτ' ἄλλων παρομοίων
εἶναι τῆς Ἀνορθώσεως εὐκόλων σημεῖον.

Ὁ Γάλλος Πρέσβυς ἐν χορῇ τὸν τύπον κεραυνοβολεῖ.

Φ. — Ἦθελα κι' ἄλλα νὰ σοῦ πῶ, μὰ σοῦ τὰ παραλείπω...
ξέρετε τὸν κύριον Δεβίλ, ποῦ ρίχτηκε στὸν Τύπος;

Π. — Ὅχι, δὲν ἔχω τὴν τιμὴ νὰ τὸν γνωρίζω διόλου...

Φ. — Ποῦ δὲν ξέρετε ἀνδρῶν, κανένα τοῦ διαβόλου.
Εἶναι τῶν Γάλλων Πρεσβευτῆς ἐντὸς τῆς πρωτεύουσας
καὶ τὸνομά του θέτικα καμμιὰ φορὰ ν' ἀκούσης.

Π. — Ὅχι, δὲν τῆκουσα ποτέ, γι' ἄδρα μπουμπουσιωμένη,
μὰ λέγε τί συμβαίνει.

Φ. — Δὲν πῶς μὲ τὸν ὄνον θυκτὸν
εἶπε τὸν Τύπον ἐρεπτόν,

γιατὶ τὸν κύριον Πισῶν πολὺ τὸν ἐμυκτηρίσας,
κι' ὁ Τύπος στάσαν ἀφογον γιὰ τοῦτον δὲν ἐτήρησας.

Ὅθεν ὁ κύριος Δεβίλ, ποῦναι πιστὸς τοῦ φίλου,
ἐμίλησεν ὀργίλος,
γιατὶ κι' αὐτὸς ἐπίστευε ν' ἀνυμνηθῆ δεόντως
τὸ πάθος τὸ φιλότηρον τοῦ Γάλλου τοῦ τρυφάντος
ἐμπρός' στὴν θείαν τοῦ Χακκῆ καὶ πάντων τῶν φεσάδων
κι' ἐρατεινῶν Πασσάδων.

Κι' ἐγὼ στὸν κύριον Δεβίλ μὲ θάρρος εἶπα αὐτά:
μὰς συγχωρεῖτε, κύριε τῶν Γάλλων Πρεσβευτῶν,
ὅπου τοῦ φίλου σας Πισῶν τὸ πάρεμ τὴν κακὴν τοῦ
γιὰ τὴν πολιτικὴν του,
πλὴν τὴν ἐπιθυμίαν σας δὲν τὴν ἐξεδηλώσατε
κι' ἀδικῶς μὰς μαλλώσατε.

Μὰ τώρα ποῦ τὴν μάθαμε, μὲ κάθε προθυμίαν
θὰ κύψωμεν στὴν ὀφλητὴν ἤ μὲν ἐπιθυμίαν,
κι' ὅλα θὰ γονατίσωμε
στὸν φίλο σας τὸν Γάλλο,
καὶ προτομὴ θὰ στήσωμε
στὸ τοῦτον δίχως ἄλλο.

Ἰμνησωμεν τὸ πάθος τοῦ Γάλλου τοῦ ἔμπροσθεν,
προσφέρωμεν ἀξίας καὶ στὸν Πισῶν τιμὰς,
ζητοῦντ' ἀπὸ τοῦ Τούρκου προνόμια καπιου,
μὰ καὶ ἀθηροδρόμιον ἐπικερβεῖς γραμμὰς.

Ἀγαματοποιήσωμεν αὐτὸν φεσοφοροῦντα,
μὰ καὶ τὸν φίλον τοῦ Δεβίλ, βελτίως ἀποροῦντα
πῶς ἕως τώρα μὲς' στὴν γῆν ἀφῶγον ἐρεπτόν
δὲν ἐλαξίθησαν μορφα τοσούτων προσκτιπῶν.

Ἔτσι ποῦ λές ὀμίλησα στὸν Πρεσβευτὴ τὸν Γάλλο
καὶ τώρα κι' ἐγὼ τὸν Πισῶν τὸν ὀβέρκο μου θὰ βγάλω.

Π. — Δὲν θὰ εἰς δέξω σήμερα, βρε Φασουλὴ καλῆδρα,
γιατὶ δὲν ἔχω δύναμι μὲσα' στὴν τόση λαύρα.

Εἰς τοὺς ἐκτός μὲ πόνον κι' ἢ γῆ τῶν Παροθενώνων.

Ἀκούοντες πῶς κάνετε καὶ οἰς συλλαλητήρια
γιὰ φοβεροῦς κατατρογμούς κι' ἀτέλειωτα μαρτύρια
καὶ βλέποντες μὲ φρόνημα καὶ μὲ παλληκάρικ
πῶς κάπως ἐμαξέφατε τὸν Τούρκων τὰ λουριά.

Ἔργον τελείοντες κι' ἐμεις πραγματικῶς Τιτάνιον,
ἦγον εὐρόντες βάνειον,

καὶ τώρα πλέον βρέοντες

χρυσὸν εἶθε κι' ἐκεί,

καὶ τώρα πλέον ἔχοντες

παρὰ μὲ τὸ σακί,

οἰς λέμε: δύναμις, παιδιὰ, καὶ μὴν κυτὰτ' ἐμπρός σας,
κι' ἔπος κι' ἂν ἐχ' ἢ μάννα σας θὰ στήκῃ' στὸ πλευρὸν σας.

Τοῦ Πατριάρχου τοῦ οὐπετο θαυμάζοντες τὸ σθένος,
ποῦ συγκνέει τὸ γένος,

μ' ἐπαίνους ἀνταμιβόντες κι' ἐκείνον τὸν Γρουπάρη,
ποῦ τὸν ἀέρα δὲν μπορεί κανένας νὰ τοῦ πάρῃ.

Κυτὰζόντες γιὰ Σύνταγμα τῶν Τούρκων πανηγύριον,
ποῦ τὰ τρανὰ βασιλεῖα τῶν τρακάρων μὲ γαρόφιρα,
καὶ λέγοντες εἰς τὴν Τουρκίαν: Τουρκίαν μὲ τὰ σαρκίμα σου,
φουρτοῦνα καὶ' στὸ Σύνταγμα καὶ' στὰ καλαμοβράκια σου.

Σαρκάζοντες τοὺς κοπετοὺς κάθε στιγμῆς Κασσάνδρας,
καὶ σήμερα μὲ τὸ κερί
γυροῦντες φερί φερί
νὰ βροῦμε νέους ἀνδρας.

Κυτὰζόντες ἐμβρόντητοι οὐδ' ἀνδρες Ἀθηναῖοι,
πῶς δίχως τὴν ἐνέργειαν τοῦ Μεταμορφῆ
Κόντες καὶ Ράλλης γίνονται καθὼς ὁ Φάσοστ νεοί,
κι' ἐπάνω στὸ ναυάγιο πῶς πλέον οὐδ' ἐμῶν,
οἰς λέμε: δύναμις, παιδιὰ, καὶ μὴν κυτὰτ' ἐμπρός σας,
κι' ἢ νεανόβρωσα πατρις θὰ στήκῃ' στὸ πλευρὸν σας.

Τελούοντες Ἐλευθέριον στὸ Ρίον καὶ τ' Ἀντίρρον,
τονίζοντες ὅτι σκοπευτῶς παῖδνα νικητήριον,
θερμαίνοντες καὶ τήνοντες κάθε ψυχῆς φυγέον,
καὶ γόν ἀποκαθαίροντες
ἀνδρες, παιδιὰ, καὶ γόνοντες,
οὐδ' Ἡρακλεῖς τρεῖσπερο τὴν κόπρον τῶν Αὐγείων.

Μὲ τὰ μεγάλα καὶ μικρὰ θαυμάζοντες οὐποῦντα
πῶς βροικεῖται θαυμαστῶ καὶ ἔλα πειθαρχία,
ἐξαιρόντες τὴν ἀντοχὴν φουρτουμαζομένου οὐκάρου,
τυρβάζοντες ὁ Ζάππεια καὶ Κινηματογράφους,
μανθόνοντες κι' ὁ Βασιλῆς πῶς μένει' στὴν Δεκλίαν,
κι' ἔχοντες ὅπως πάντοτε τὸν νοῦ μὰς' στὴν Ἀμέλιαν,
οἰς λέμε: δύναμις, παιδιὰ, καὶ μὴν κυτὰτ' ἐμπρός σας,
κι' ἔπος κι' ἂν ἐχ' ἢ μάννα σας θὰ στήκῃ' στὸ πλευρὸν σας.